

Arrest

nr. 112 266 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf toegestaan bij toepassing van de artikelen 9bis en 13, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beslissing van 2 januari 2013 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 2 januari 2013 tot afgifte van de bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat M. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenoot van verzoekster, dhr. A.B., diende 8 juni 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van oud artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 mei 2007 werden verzoekster en haar gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar in toepassing van oud artikel 9.3. van de vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeksters verblijfsmachtiging werd herhaaldelijk verlengd, steeds met behoud van de vermelding "tijdelijk verblijf".

1.4. Op 2 januari 2013 nam de gemachtigde in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 26 april 2013 in kennis werd gesteld.

De motieven luiden als volgt:

"Weigering verlenging tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 24.07.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart ingevolge onze machtiging tot tijdelijk verblijf dd. 09.07.2008. Deze werd telkens verlengd tot 24.07.2012. Zoals gespecificeerd in ons schrijven dd. 26.01.2012 (akkoord verlenging tijdelijk verblijf) kon de A-kaart na 24.07.2012 verlengd worden op volgende voorwaarden:

"Een geldige beroepskaart met daarbij bewijzen van inkomsten uit zelfstandige activiteit;

Een recent attest van betaling sociale bijdragen en recent attest van betaling btw bijdragen (of het bewijs dat betrokkene van de BTW-plicht is vrijgesteld voor zijn zelfstandige activiteit);

Een geldig nationaal paspoort voor de kinderen N, L en X;

Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene en zijn gezin op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische staat (of OCMW);

Recente schoolattesten voor elk van de kinderen.

De betrokken personen dienen zich bovendien tijdens hun verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mogen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land."

De verlenging van de A-kaart werd aangevraagd op 25.07.2012. De documenten die werden voorgelegd hadden voornamelijk betrekking op de partner van mevrouw B, de heer A.B.. Op basis van de voorgelegde documenten werd besloten dat meneer niet voldeed aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf en inbreuken gepleegd had op de openbare veiligheid van het land, en werd besloten tot een weigering van de verlenging ervan met bevel om het grondgebied te verlaten. Voor mevrouw B werd slechts een verouderd OCMW-atteest (dd. 25.01.2012) voorgelegd en een blanco uittreksel uit het strafregister. De begeleidende nota van de vreemdelingendienst van Antwerpen vermeldde dat het gezin op dat moment enkel kinderbijslag had als bron van inkomsten.

Vervolgens werd door onze diensten bijkomende informatie gevraagd met betrekking tot de bestaansmiddelen van mevrouw en de schoolgang van de kinderen. Op 12.12.2012 werden schoolattesten voorgelegd voor de kinderen E, L en X. Voorts werd, als bewijs van de bestaansmiddelen van mevrouw, een recent attest van het OCMW van Antwerpen (dd. 11.12.2012) waaruit blijkt dat zij sinds 01.07.2012 tot op het moment van schrijven equivalent leefloon genoten had ten bedrage van €4798,14. Er werden geen verdere bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd.

Het moet dus worden vastgesteld dat mevrouw niet in het bezit is van een arbeidskaart C, niet tewerkgesteld wordt, en wel degelijk ten laste is van de Belgische Staat. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het feit dat haar kinderen in België naar school gaan toont aan dat zij zich pogen in te passen in de Belgische maatschappij. Dit element weegt evenwel niet op tegen het feit dat het gezin geen eigen inkomsten heeft en zo een onevenredige belasting vormt voor de Staat. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

1.5. Op 26 april 2013 werd verzoekster eveneens in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M.E, attaché wordt aan

de genaamde B.Z. die de Servië nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om binnen de dertig (30) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 24.07.2012 en kan niet worden verlengd."

1.6. Op 26 april 2013 werd verzoeker tenslotte in kennis gesteld van vier bevelen tot terugbrenging van haar minderjarige kinderen (bijlage 38). Deze vormen de derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan B.Z.

van Servische nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven aan de genaamde (XXX) van Servië nationaliteit,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 24.07.2012 en kan niet worden verlengd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen wegens gebrek aan belang. Zij verwoordt deze als volgt:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de bevelen tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan

de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat

verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel tot terugbrenging aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. ”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partij haar annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Verzoekster werd op 9 juli 2008 gemachtigd tot tijdelijk verblijf van één jaar en deze verblijfsmachtiging werd vervolgens herhaaldelijk verlengd. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zich niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Zowel in de tweede als derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen wordt eveneens als reden vermeld voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en bevelen tot terugbrenging dat *“De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 24.07.2012 en kan niet worden verlengd.”*

De tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen doen daardoor uitspraak over het verblijf van verzoekster en haar kinderen en houden verband met de eerste bestreden beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf dat door verzoekster eveneens wordt aangevochten. Verzoekster beschikt derhalve wel degelijk over het vereiste belang om op te komen tegen tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de bevelen tot terugbrenging dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel haalt verzoekster de schending aan van artikelen 13, § 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster werpt eveneens een manifeste appreciatiefout op. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Volgens de aangevochten beslissing werd door verzoekster weliswaar antwoord gegeven op de door tegenpartij gestelde voorwaarden i.v.m. het voorleggen van een blanco uittreksel uit haar strafregister, het schoollopen door haar kinderen, het voorleggen van een paspoort, maar niet van haar bestaansmiddelen.

Wat dit laatste punt betreft, blijkt evenwel uit het voorgelegd attest van het OCMW van Antwerpen dat verzoekster sinds 01/07/2012 geen leefloon meer genoot, hetzij dus sinds zes maanden vóór het nemen van de aangevochten beslissing.

Hieruit volgt dus dat, in tegenstelling tot de hetgeen door tegenpartij wordt beweerd, verzoekster sinds minimum zes maanden financieel niet meer ten laste viel van de Staat en wel op eigen inkomsten leefde, hoewel zij alleen instaat voor de bestaansmiddelen van haar vier kinderen.

Wat echter niet aanvaardbaar voorkomt is dat tegenpartij op een niet- verantwoorde wijze zelf maar liefst méér dan vijf maanden wachtte alvorens te beslissen de verlenging van het verblijf van verzoekster en haar kinderen te weigeren, zodat tegenpartij haar gedurende méér dan vijf maanden lang illegaal in België liet verblijven.

Vóór zijn opsluiting werkte de partner van verzoekster wel, hetgeen blijkt uit de in oktober 2009 afgesloten aannemingsovereenkomst met de NV F.B-MARKETING te Zelzate en de betalingsoverzichten, waarvan de twee laatste van het jaar 2011 worden voorgelegd.

Verzoekster kan niet verweten worden dat haar partner opgesloten werd en kan hiervoor ook niet gesanctioneerd worden, noch haar kinderen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat de bestaansmiddelen die haar eigen waren tijdens de vorige verlengingen, onveranderd gebleven zijn na de aangevochten beslissing, zodat het onderscheid dat door tegenpartij gemaakt werd om thans haar aanvraag tot verlenging van juli 2012 te weigeren, bij onveranderde omstandigheden, niet begrijpelijk is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, Bijlage 13, dd. 02/01/2013 steunt op het motief dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, terwijl deze overschrijding door tegenpartij zelf gecreëerd werd door haar vijf maanden lange stilzwijgen.

Verzoekster verwijst naar het door de RW op 15/01/2013 gewezen arrest nr. 95.142, waarbij geoordeeld werd dat de DVZ een evenredigheidsstoets moet doen met het gezinsleven van betrokkene, hetgeen in casu niet gedaan werd.

Artikel 13 § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

In casu kon, in zoverre er formeel geen wijzigingen werden vastgesteld nopens de bestaansmiddelen van verzoekster zelf, wat haar betreft bezwaarlijk beweerd worden dat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoekster geacht kan worden niet meer te voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden of dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze machtiging niet langer nodig is, zonder dat deze wijzigingen wat verzoekster zelf betreft werden vastgesteld.

Er dient vastgesteld te worden dat de gestelde voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf wel degelijk nageleefd werden voor verzoekster en haar kinderen door de stukken voor te leggen die opgevraagd werden.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de bevelen tot terugbrenging, deze zijn onverenigbaar met het feit dat in geval van annulatie van de beslissing tot weigering van verlenging van verblijf, zou het voortbestaan van de bevelen om het grondgebied te verlaten en terugbrenging onverenigbaar zijn met voormelde annulatie, zodat deze laatste zich eveneens dient uit te strekken tot deze twee bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie- bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motivatieplicht."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikelen 9bis en 13 § 3 van de vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt in casu onderzocht in samenhang met artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

3.3. Verzoekster voert aan dat zij sinds 1 juli 2012 geen leefloon meer genoot en dus, in tegenstelling tot wat de gemachtigde betoogt, sinds minimum zes maanden financieel niet meer ten laste viel van de staat.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op 26 januari 2012 een schrijven werd gericht aan verzoekster waarbij haar werd gemeld dat haar A-kaart kon worden verlengd mits voldoen aan volgende voorwaarden:

“Een geldige beroepskaart met daarbij bewijzen van inkomsten uit zelfstandige activiteit;

Een recent attest van betaling sociale bijdragen en recent attest van betaling btw bijdragen (of het bewijs dat betrokkene van de BTW-plicht is vrijgesteld voor zijn zelfstandige activiteit);

Een geldig nationaal paspoort voor de kinderen N, L en X;

Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene en zijn gezin op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische staat (of OCMW);

Recente schoolattesten voor elk van de kinderen.

De betrokken personen dienen zich bovendien tijdens hun verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mogen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.”

De verlenging van de A-kaart werd aangevraagd op 25 juli 2012. In navolging van het schrijven van 26 januari 2012 legde verzoekster een verklaring voor van het OCMW van de stad Antwerpen dd. 25 januari 2012 waar wordt gesteld dat verzoekster *“heeft momenteel geen actieve dossier bij onze diensten”*. In een begeleidende nota van de stad Antwerpen werd vermeld dat het gezin van verzoekster op dat moment enkel de kinderbijslag als bron van inkomsten had.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde vervolgens per schrijven van 6 augustus 2012 bijkomende inlichtingen heeft gevraagd betreffende de bestaansmiddelen van verzoekster en haar kinderen, aangezien de voorgelegde OCMW verklaring dateerde van 25 januari 2012 en dus als verouderd werd beschouwd nu de aanvraag tot verlenging zes maanden later werd ingediend, dit is op 25 juli 2012.

Verzoekster legde vervolgens wel een recente verklaring van het OCMW dd. 11 december 2012 van de stad Antwerpen voor waaruit blijkt dat verzoekster gedurende de periode van 1 juli 2012 tot en 9 december 2012 van een leefloon genoot.

3.4. De Raad stelt vast dat omtrent de bestaansmiddelen in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Voor mevrouw B werd slechts een verouderd OCMW-atteest (dd. 25.01.2012) voorgelegd en een blanco uittreksel uit het strafregister. De begeleidende nota van de vreemdelingendienst van Antwerpen vermeldde dat het gezin op dat moment enkel kinderbijslag had als bron van inkomsten.

Vervolgens werd door onze diensten bijkomende informatie gevraagd met betrekking tot de bestaansmiddelen van mevrouw en de schoolgang van de kinderen. Op 12.12.2012 werden schoolattesten voorgelegd voor de kinderen E, L en X. Voorts werd, als bewijs van de bestaansmiddelen van mevrouw, een recent attest van het OCMW van Antwerpen (dd. 11.12.2012) waaruit blijkt dat zij sinds 01.07.2012 tot op het moment van schrijven equivalent leefloon genoten had ten bedrage van €4798,14. Er werden geen verdere bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd.

Het moet dus worden vastgesteld dat mevrouw niet in het bezit is van een arbeidskaart C, niet tewerkgesteld wordt, en wel degelijk ten laste is van de Belgische Staat.”

Uit het bovengestelde blijkt dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier. De motieven omtrent de bestaansmiddelen van verzoekster getuigen dan ook van een correcte feitenvinding. Het

betoog van verzoekster dat zij sinds 1 juli 2012 geen leefloon meer genoot, mist aldus feitelijke grondslag en kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster toont geenszins aan dat ze op eigen inkomsten leefde. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet.

3.5. Waar verzoekster het gegeven bekritiseert dat de betreden beslissing vijf maanden op zich liet wachten, oordeelt de Raad dat het de gemachtigde niet kwalijk kan worden genomen dat hij de nodige stappen ondernam om de vereiste bewijsstukken voor verlenging van het tijdelijk verblijf te bekomen. De kritiek van verzoekster is dan ook niet ernstig aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in eerste instantie een verouderde OCMW-verklaring voorlegde en niet een recent attest zoals is vereist. Verzoekster kan de gemachtigde niet verwijten dat hij op zorgvuldige wijze alle relevante informatie verzamelde alvorens een beslissing te nemen.

3.6. Het betoog dat verzoekster niet kan worden verweten dat haar partner werd opgesloten en dat zij hiervoor niet kan worden gesanctioneerd alsook het gegeven dat verzoeksters echtgenoot wel werkte voor zijn opsluiting, wat verzoekster tracht te staven door de voorlegging van betalingsoverzichten voor het jaar 2011, doet geen afbreuk aan het feit dat reeds op 26 januari 2012 aan verzoekster duidelijk werd gemeld dat voor een verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een recent attest moest worden voorgelegd waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste was van de Belgische staat. Verzoekster was derhalve goed op de hoogte van de voorwaarden waaraan moest worden voldaan voor een verdere verlenging van het tijdelijk verblijf.

3.7. Waar verzoekster sinds 1 juli 2012, dus voor haar aanvraag om verlenging, tot en met 9 december 2012 van een leefloon genoot, kan verzoekster niet dienstig betogen dat er *“formeel geen wijzigingen werden vastgesteld nopens de bestaansmiddelen van verzoekster zelf”*. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster sinds februari 2008 niet meer van een leefloon genoot maar steeds in haar eigen inkomsten voorzag en dit tot 1 juli 2012. Verzoekster kan dan ook niet volhouden dat de *“bestaansmiddelen die haar eigen waren tijdens de vorige verlengingen, onveranderd gebleven zijn na de aangevochten beslissing”* en dat *“het onderscheid dat door tegenpartij werd gemaakt om haar aanvraag tot verlenging van juli 2012 te weigeren, bij onveranderde omstandigheden, niet begrijpelijk is”*.

3.8. Waar op goede gronden werd vastgesteld door de gemachtigde dat verzoekster *“niet in het bezit is van een arbeidskaart C, niet tewerkgesteld wordt, en wel degelijk ten laste is van de Belgische Staat”* is het tevens niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in de bestreden beslissing te oordelen dat het tijdelijk verblijf van verzoekster niet verder verlengd kan worden omdat verzoekster om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden voldoet. Verzoekster kan niet volhouden dat de voorwaarden voor verlenging werden nageleefd. Zij toont niet aan dat de gemachtigde in casu artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet heeft miskend.

3.9. Verzoekster betoogt tenslotte dat er geen evenredigheidstoets heeft plaats gevonden in het licht van haar gezinsleven.

De Raad stelt vast dat in het voormelde schrijven van 6 augustus 2012 aan verzoekster eveneens werd meegedeeld dat in zoverre er humanitaire elementen aanwezig zijn overeenkomstig artikel 13, § 4 van de vreemdelingenwet, met name elementen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokken persoon, de duur van het verblijf in België, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, deze dienen te worden bekend gemaakt door verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de schoolattesten van haar kinderen voorlegde.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat haar kinderen in België naar school gaan toont aan dat zij zich pogen in te passen in de Belgische maatschappij. Dit element weegt evenwel niet op tegen het feit dat het gezin geen eigen inkomsten heeft en zo een onevenredige belasting vormt voor de Staat. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, heeft er aldus wel een evenredigheidstoets met betrekking tot haar gezinsleven plaats gevonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Nu verzoekster zich enkel beperkt tot het summier betoog dat er geen evenredigheidstoets heeft plaats gehad, wat in casu geheel wordt tegengesproken door bestreden beslissing, toont verzoekster niet aan

dat de evenredigheidsstoets die in de bestreden beslissing wordt weergegeven in casu tegen alle redelijkheid ingaat. Er blijkt geen schending van het evenredigheidsbeginsel.

3.10. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt verzoekster op dat dit bevel is gegrond op het motief dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, dit is langer dan drie maanden. Zij meent evenwel dat de overschrijding van deze termijn door de gemachtigde zelf werd gecreëerd door zijn vijf maanden lange stilzwijgen.

Ten dezen merkt de Raad op dat de A-kaart van verzoekster een laatste keer werd verlengd tot 24 juli 2012. Per schrijven van 26 januari 2012 werd verzoekster reeds op de hoogte gesteld van de mogelijkheid tot een volgende verlenging van de A-kaart mits aan de gestelde voorwaarden werd voldaan.

De Raad stelt vast dat de verlenging van de A-kaart pas werd aangevraagd op 25 juli 2012, dit is nadat haar A-kaart was verlopen. Dit wil zeggen dat tot de datum van 24 juli 2012 verzoekster op legale wijze op het grondgebied verbleef.

Bij beslissing van 2 januari 2013 werd een verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoekster geweigerd. Nu het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster op 24 juli 2012 afliep, kon de gemachtigde op 2 januari 2013 vaststellen dat verzoekster langer dan drie maanden in het Rijk verblijft.

Waar verzoekster kritiek levert op het feit dat de gemachtigde zich vijf maanden lang in stilzwijgen zou hebben gehuld, verwijst de Raad naar wat hierboven werd gesteld, met name dat het de gemachtigde niet kwalijk kan worden genomen dat hij de nodige stappen ondernam om de vereiste bewijsstukken voor verlenging van het tijdelijk verblijf te bekomen. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster reeds vanaf 26 januari 2012 haar aanvraag om verlenging van tijdelijk verblijf kon indienen, maar dat zij er zelf voor gekozen heeft om deze aanvraag pas in te dienen nadat haar A-kaart was verlopen.

Verzoekster slaagt er niet in het bewijs te leveren dat de termijn van drie maanden, zoals bepaald door artikel 6 van de vreemdelingenwet, niet werd overschreden, bv. door aan te tonen dat zij beschikt over een ander verblijfsrecht of verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden. Verzoekster toont aldus niet aan dat de gemachtigde na op goede gronden te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt verder vast dat de motieven van de derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen, dit zijn de bevelen tot terugbrenging van verzoeksters minderjarige kinderen, niet concreet worden betwist, zodat deze gehandhaafd blijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES